Р Е Ш Е Н И Е
№ 42793

гр. София, 02.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 42 състав,** в публично заседание на 11.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Стоева и при участието на прокурора Стела Спасова, като разгледа дело номер **7475** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба вх.№ 18109/17.07.2025 г. по описа на Административен съд-С. град, подадена от О. Г. Г. от [населено място], ЕГН: , чрез адв.Ю., с която е предявен иск срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" в Министерството на правосъдието, с претенция за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 6 000 лв., причинени му от Заповед № 1-218/12.07.2024 г. на Началника на Затвора-гр.С., отменена по съдебен ред, с период на увреждането от 22.04.2025 г. до 16.07.2025 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 22.04.2025 г. до пълното й изплащане, както и разноските по делото.

В исковата молба се твърди, че ищецът е претърпените неимуществени вреди, за които се твърди да са произтекли от незаконосъобразен административен акт - Заповед за налагане на дисциплинарно наказание № 1-218/12.07.2024 г. на Началника на Затвора-гр.С.. Същата е отменена с Решение № 13708 от 22.04.2025 г. на АССГ по адм.дело № 7961/2024 г., влязло в сила на същата дата. Ищецът твърди, че неимуществените вреди се изразяват в:

1. Психическо напрежение и безпокойство, породени от незаслуженото обвинение в дисциплинарно нарушение, което той е възприел като накърняване на личното му достойнство и професионална репутация. Тъй като дългогодишно е изпълнявал служебните си задължения с лоялност и отговорност, санкцията е приета от него като обида и неправомерен упрек.

2. Чувство на унижение и огорчение пред своите колеги и ръководство, тъй като порицанието е създавало впечатление за провинение, което той не е извършил. В структурата на

административния орган подобно наказание има морална тежест и е възприемано като укоримост в служебната среда.
3. Продължително вътрешно напрежение, като е изживявал наказанието като несправедливо и е трябвало в продължение на шест месеца да работи под неговия формален и морален натиск, очаквайки развитието на съдебното обжалване. Това е довело до влошено емоционално състояние, безсъние и спад в самочувствието.
4. Създаване на усещане за уязвимост и страх от бъдещи репресии, което е повлияло на служебното поведение и отношения с ръководството и колегите, включително до ограничаване на комуникацията му с тях с цел избягване на конфликти.
5. Нарушаване на вътрешното му спокойствие и личния му живот, като в този период е споделял за случая с близки и е търсел морална подкрепа, с което обективно е преживявал вредите.
Отправеното до Съда искане е да осъди ответника да заплати на ищеца претендираната сума, както и присъждане на разноските по делото. В съдебно заседание ищецът се явява лично и се представлява от адв.Г., преупълномощен от адв.Ю., поддържа иска и претендира разноски по представен списък (л.38).
Ответната страна – ГД "Изпълнение на наказанията" в Министерството на правосъдието, в с.з. чрез пълномощника си юк.К. оспорва иска по основание и размер. По същество изразява становище за недоказаност на иска. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.
Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за основателност на исковата претенция и предлага същата да бъде уважена.
Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност на основание чл.236, ал.2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:
От приложените към исковата молба писмени доказателства се установява, че със Заповед № 1-218/12.07.2024 г., издадена от Началника на Затвора-гр.С., на ищеца е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 6 месеца.
Заповедта е обжалвана и отменена с Решение № 13708 от 22.04.2025 г. на АССГ по адм.дело № 7961/2024 г., влязло в сила на същата дата.
По делото по искане на ищеца беше допусната и разпитана свидетелката Н. Ц., майка на ищеца. Свидетелката заяви, че от сина си знае, че е бил наказан дисциплинарно, защото е получил пакет с лекарства и ги е предал на човека, за когото са били, без да уведоми доктора. Решил е да ги даде на лицето, за да се лекува. Синът й приел много зле наказанието, защото е имал желание да помогне, но е излязло обратното. Той се ядосвал, нервирал се, зле го изживял, пиел доста лекарства. Вдигнал кръвното и след случая получил инфаркт, имал болно сърце. Бил притеснен, защото е наказан неоснователно и не е оценен като служител. Притеснявал се да не го уволнят дисциплинарно.
Съдът ще обсъди свидетелските показания при излагане на правните си изводи.
Страните не са ангажирали писмени доказателства.
По делото се прие за послужване адм.дело № 7961/2024 г. на АССГ.
При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:
По допустимостта на исковата претенция.
Исковата молба съдържа визираните в закона реквизити, подадена е от активно легитимирано лице, притежаващо правен интерес от водене на делото, с оглед фактическите твърдения на ищеца, че е претърпял неимуществени вреди от незаконосъобразен административен акт. Процесуалната легитимация на спорещите страни следва единствено от правното твърдение на

ищеца. Тя се обуславя от заявената от ищеца принадлежност на спорното материално право - от претендираното или отричано от ищеца право. Поради това при проверката дали искът е предявен от и срещу надлежна страна, Съдът изхожда от правото, което се претендира или отрича с исковата молба. За да бъде едно лице субект на процесуални правоотношения като страна, е необходимо то да притежава процесуална правоспособност и да е дееспособно. Съобразно чл.205 АПК исковете са предявени срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите – ГД "Изпълнение на наказанията" в МП, която според чл.37, ал.2 ЗМВР е юридическо лице. Поради това исковата молба е процесуално допустима по смисъла на чл.204, ал.1 вр. чл.203 АПК.
По основателността на исковата претенция.
Съгласно чл.203, ал.1 АПК исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета от кодекса. Според чл.203, ал.2 АПК за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. По силата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковете се разглеждат по реда установен в АПК. Следователно, за да възникне право на иск за обезщетение, е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.203 АПК във вр.с чл.1 ЗОДОВ.
В случая по делото е установена първата предпоставка – незаконосъобразен административен акт – отменената по съответния ред, с влязло в сила съдебно решение, Заповед № 1-218/12.07.2024 г. на Началника на Затвора-гр.С.. Следователно ищецът е доказал наличието на незаконосъобразен акт, издаден от административен орган, издаден при изпълнение на административна дейност по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.
При това положение Съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.
Съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 от Гражданския процесуалния кодекс, приложим на основание чл.144 АПК, всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способи, настъпването на твърдените имуществени и неимуществени вреди, както и причинната връзка между тях.
За доказване на претенцията за обезщетяване на неимуществени вреди ищецът ангажира свидетелски показания. Съдът при преценка на показанията намира, че от тях не се установяват

категорично всички твърдения на ищеца за твърдяните в исковата молба неимуществени вреди.
Според изложените в исковата молба твърдения, ищецът е бил подложен на психическо напрежение и безпокойство, породени от незаслуженото обвинение в дисциплинарно нарушение, което той е възприел като накърняване на личното му достойнство и професионална репутация. Санкцията е приета от него като обида и неправомерен упрек. (т.1). На следващо място се твърди нарушаване на вътрешното му спокойствие и личния му живот, като в този период е споделял за случая с близки и е търсел морална подкрепа (т.5). Тези негови твърдения получиха потвърждение с дадените показания от св.Ц. – тя сподели, че синът й приел много зле наказанието, защото е имал желание да помогне, но е излязло обратното. Той се ядосвал, нервирал се, вдигнал кръвното. Бил притеснен, защото е наказан неоснователно и не е оценен като служител. Притеснявал се да не го уволнят дисциплинарно.
Съдът преценява свидетелските показания като логични, последователни и без вътрешни противоречия, поради което намира, че може да ги кредитира. Свидетелката има преки впечатления от психическото и емоционално състояние на ищеца, тъй като двамата живеят заедно, и въпреки близката им родствена връзка, показанията не разкриват пристрастност, която да ги изкриви до невъзможност за кредитиране. При това положение следва да се приеме за доказано настъпването на такива неимуществени вреди като психическо напрежение и безпокойство, нарушаване на вътрешното му спокойствие и личния му живот, накърняване на личното му достойнство и професионална репутация.
Не следва обаче да се приема за доказано по делото наличието на тежко сърдечно заболяване, довело до инфаркт след случая. В тази част твърденията на ищеца останаха голословни, въпреки че са споменати от свидетелката и са посочени в молба на ищеца от 18.06.2026 г. (л.35). Доказването на такова тежко заболяване следва да бъде извършено със съответната медицинска документация – амбулаторни листове, епикризи, назначени изследвания и описани обективни медицински находки. Такива по делото не са ангажирани. При това положение не е ясно от кога датира сърдечното заболяване, с каква степен на интензивност се е проявявало то, и повлияло ли се е от някакъв стресогенен фактор и кой е той.
Като напълно недоказани следва да се приемат останалите твърдения в исковата молба, изразяващи се в: чувство на унижение и огорчение пред своите колеги и ръководство, тъй като порицанието е създавало впечатление за провинение, което той не е извършил (т.2); продължително вътрешно напрежение, като е изживявал наказанието като несправедливо и е трябвало в продължение на шест месеца да работи под неговия формален и морален натиск, очаквайки развитието на съдебното обжалване, довело до влошено емоционално състояние, безсъние и спад в самочувствието (т.3); създаване на усещане за уязвимост и страх от бъдещи репресии, което е повлияло на служебното поведение и отношения с ръководството и колегите, включително до ограничаване на комуникацията му с тях с цел избягване на конфликти (т.4).
Описаните психо-емоционални състояния и преживявания предполагат възприемането им от трети лица – колеги и административни ръководители на ищеца, с които той е общувал в процеса на ежедневната си трудова и служебна дейност. Такива обаче не са ангажирани като свидетели по делото. Не са ангажирани и писмени доказателства за потърсена от ищеца професионална психологическа помощ за справяне с възникналите проблеми в общуването.
Събраните свидетелски показания не са достатъчни да установят и докажат по несъмнен начин и твърденията на ищеца в заявения смисъл по т.2, т.3 и т.4, доколкото в показанията тези аспекти на емоционалното състояние на ищеца въобще не са засегнати. От друга страна това състояние за стрес и нанесена психологична травма подлежи на доказване чрез медицински документи, каквито ищецът не представи по настоящото дело.

За доказването на своите твърдения ищецът не ангажира показания на други свои близки или колеги, за да бъде възможно Съдът да съпостави авторитета му, поведението и отношенията му с околните преди налагане на дисциплинарното наказание и след това.
Претендираното обезщетение за настъпили от това вреди подлежи на конкретно установяване и доказване, каквото в тази част не се проведе успешно от ищеца.
Ищецът навежда фактическите си твърдения, като настоява, че е претърпял претендираните от него вреди. За разрешаване на спора Съдът следва да съобрази последиците от доказването или недоказването. Тежестта на доказване е правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от нормата на чл.171, ал.4 от АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указание че за факта не сочи доказателства. С разпоредителното заседание Съдът указа на ищеца, че носи доказателствена тежест да установи съществуването на онези факти и обстоятелства, от които претендира за него да настъпят благоприятни правни последици, а именно: осъждането на ответника за заплащане на обезщетение в претендирания размер, вследствие на причинени от него имуществени и неимуществени вреди от описания от ищеца административен акт, както и причинно-следствената връзка между незаконосъобразността на акта и вредите. След като страната не се справи напълно с разписаната в закона и указана й от Съда доказателствена тежест, тя следва частично да понесе последиците от недоказването в указаните по-горе части: доказаност на твърденията по т.1 и т.5 и недоказаност на същите по т.2, т.3 и т.4.
При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди Съдът следва да се съобрази с правилото на чл.52 от Закона за задълженията и договорите, като определи същото по справедливост. Съобразно указанията, дадени в т.II от ППВС № 4/1968 г., понятието "справедливост" по смисъла на чл.52 ЗЗД не е абстрактно. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва да е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя "по справедливост", макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване.
Следва да се има предвид, че в доктрината се поддържат разнообразни виждания относно същността и обхвата на неимуществените вреди, разбирането, че те се отнасят до емоционалния живот на пострадалия и включват физическите и моралните страдания, предизвикани от действията на други лица. Не всяко увреждане обаче е релевантно (и съответно подлежащо на обезщетяване), а само онова, което се характеризира с продължителност и по-висока степен на интензивност.
И. на обезщетението от непозволено увреждане не е и не може да се превърне в средство за неоснователно обогатяване, поради което и Съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение.
Съдът взе предвид психоемоционалното състояние на ищеца в доказаната част, относно изпитаните от него негативни емоции (психическо напрежение и безпокойство, породени от незаслуженото обвинение в дисциплинарно нарушение, възприето от него като накърняване на личното му достойнство и професионална репутация; нарушаване на вътрешното му спокойствие и личния му живот), и при тази преценка намира, че за обезщетяване на претърпените от него неимуществени вреди вследствие на незаконосъобразния административен акт, сумата от 500 лв. е справедлива, тъй като е адекватна на интензитета на причинения дискомфорт. Тази сума следва да се присъди със законната лихва от 22.04.2025

г. до пълното й изплащане.
Изложеното дотук мотивира Съда да приеме, че исковата претенция е основателна, но че е частично недоказана за размера над 500 лв. (с равностойност 255,65 €). За останалата й част до пълния претендиран размер тя е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.
С оглед изхода на спора е частично основателно искането на ищеца за присъждане на разноски. От представения от ищеца списък на разноските (л.38) е видно, че се претендират разноски в общ размер на 465,11 €, от които 5,11 € за държавна такса и 460 € за адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 14.02.2025 г. Съдът намира, че в полза на ищеца не следва да се присъжда адвокатско възнаграждение, тъй като от една страна такъв договор не е представен (с исковата молба е представен договор за правна защита и съдействие сер.А, № 168328 от 16.07.2025 г. – л.6); а от друга страна не е доказано възнаграждението да е заплатено (в указания договор страните са се споразумели за извършената работа клиентът да заплати на адвоката сумата от 900 лв., като е налице и уговорка това да стане в брой до приключване на делото), но липсват доказателства за плащане на така уговореното възнаграждение. Ответникът е отправил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по настоящото дело, но възражението не следва да се обсъжда поради липса на доказателства за заплащане на адвокатското възнаграждение. На основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ в полза на ищеца следва да се присъдят направените разноски за държавна такса в размер на 5,11 €.
С оглед изхода на спора е частично основателно искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.10, ал.4 ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. По препращането от ЗОДОВ към ЗПП и Наредбата за заплащане на правната помощ, приложение следва да намери чл.24, изр.второ НЗПП, която предвижда по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. Предвид обстоятелството, че ответникът е защитаван от юрисконсулт, но само в с.з., не е изготвян писмен отговор на исковата молба, делото е разгледано в три проведени открити заседания, не са представяни писмени доказателства, не са депозирани писмени становища и защити, полагащото се възнаграждение за ответника следва да се определи на 100 лв. Съразмерно с отхвърлената част от иска в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 91,67 лв., които при превалутирането се равняват на 49,13 €.
Така мотивиран и на основание чл. 203 и сл. от АПК, Съдът

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" в Министерството на правосъдието да заплати на О. Г. Г. от [населено място], ЕГН: , обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 255,65 € (двеста петдесет и пет евро и 65 евро цента), причинени му от Заповед № 1-218/12.07.2024 г. на Началника на Затвора-гр.С., отменена по съдебен ред, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 22.04.2025 г. до пълното й изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска на О. Г. Г. за присъждане на същото обезщетение, за разликата над 255,65 € до пълния предявен размер от 6 000 лв.
ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" в Министерството на правосъдието да заплати на О. Г. Г. от [населено място], ЕГН: , разноски по делото в размер на 5,11 € (пет евро и 11 евро цента) за държавна такса.
ОСЪЖДА О. Г. Г. от [населено място], ЕГН: , да заплати на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" в Министерството на правосъдието, юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело в размер на 49,13 € (четиридесет и девет евро и 13 евро цента).
Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд с касационна жалба или протест в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: